

Begäran om förhandsavgörande framställd av Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungern) den 6 mars 2019 — TN mot Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Mål C-210/19)

(2019/C 182/26)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i det nationella målet

Klagande: TN

Svarande: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och artikel 31 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/3[2]/EU ⁽¹⁾ (nedan kallat förfarandedirektivet), mot bakgrund av artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna tolkas så, att en medlemsstat får garantera ett effektivt domstolsskydd även för det fall domstolarna i denna stat inte kan ändra beslut i asylförfaranden, utan endast kan upphäva dem och förordna att ärendet ska handläggas på nytt av den administrativa myndigheten [?]
2. Ska artikel 47 i stadgan och artikel 31 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/3[2]/EU (nedan kallat förfarandedirektivet), ånyo mot bakgrund av artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen, tolkas så, att en nationell lagstiftning är förenlig med [dessa bestämmelser] när det i denna lagstiftning föreskrivs en tvingande och enhetlig frist om totalt 60 dagar för domstolsförfaranden i asylärenden, oberoende av den berördes individuella situation och utan möjlighet att beakta vare sig de särskilda omständigheterna i målet eller möjliga bevisvärigheter [?]

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour de cassation (Frankrike) den 12 mars 2019 — XR mot Conseil de l'ordre des avocats au barreau de Paris, Bâtonnier de l'ordre des avocats au barreau de Paris, Procureur général près la cour d'appel de Paris

(Mål C-218/19)

(2019/C 182/27)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour de cassation

Parter i det nationella målet

Klagande: XR

Motpart: Conseil de l'ordre des avocats au barreau de Paris, Bâtonnier de l'ordre des avocats au barreau de Paris, Procureur général près la cour d'appel de Paris

Tolkningsfrågor/Giltighetsfrågor

- 1 Utgör principen att det genom fördraget om Europeiska ekonomiska gemenskapen (numera, efter ändringar, fördraget om Europeiska unionens funktionssätt) infördes en särskild rättsordning som införlivades i medlemsstaternas rättssystem och som är bindande för deras domstolar hinder mot en nationell lagstiftning, enligt vilken beviljandet av en dispens från de krav på utbildning och intyg som i princip föreskrivs för att få tillträde till advokatycket är avhängigt av kravet att den som ansöker om dispens har tillräckliga kunskaper i nationell rätt av franskt ursprung, vilket således utesluter att liknande kunskaper i enbart unionsrätt beaktas?
- 2 Utgör artiklarna 45 och 49 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt hinder mot en nationell lagstiftning i vilken möjligheten till dispens från de krav på utbildning och intyg som i princip föreskrivs för att få tillträde till advokatycket förbehålls vissa anställda inom den offentliga sektorn i samma medlemsstat som i denna egenskap har utövat juridisk verksamhet i Frankrike vid en förvaltning eller myndighet eller en internationell organisation, och som utesluter möjligheten till sådan dispens för anställda eller före detta anställda vid unionens institutioner som i denna egenskap har utövat juridisk verksamhet, inom ett eller flera områden som omfattas av unionsrätten, vid Europeiska kommissionen?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Augstākā tiesa (Senāts) (Lettland) den 20 mars 2019 — A mot Veselības ministrija

(Mål C-243/19)

(2019/C 182/28)

Rättegångsspråk: lettiska

Hänskjutande domstol

Augstākā tiesa (Senāts)

Parter i det nationella målet

Klagande: A

Motpart: Veselības ministrija

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 20.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 ⁽¹⁾ av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen, jämförd med artikel 21.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna tolkas så, att en medlemsstat får vägra att utfärda ett sådant tillstånd som avses i artikel 20.1 i nämnda förordning, när det i bosättningsmedlemsstaten går att erhålla en sjukhusbehandling vars medicinska effektivitet inte ifrågasätts men den behandlingsmetod som används inte överensstämmer med den berörda personens religiösa övertygelse?